

STEVE BERRY

521254785 653214521 965584236
254215236 256487514 ~~254330721~~ 258469852
125487541 556985456 325694857 254854125
239685413 548545265 698745621 ~~333452711~~
~~233733423~~ 598745621 398456214 965584236

SEZNAM

284857152 878436321 285463214
421587408 281348741 ~~215074503~~
245274 171254 213674587
285474 25874521 887458965
145874569 317748596
547745125 945844521

Kniha
Zlín

Seznam

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Steve Berry

Seznam – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Kniha
Papírna
Položky
Rozklíčování
Zprocesování
Vraždy
Zlín

SEZNAM

STEVE BERRY

SEZNAM

Přeložil Martin Verner

Kniha
Zlín

Copyright © 2025 by Steve Berry
Translation © Martin Verner, 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-259-1203-4
ISBN e-knihy 978-80-259-1209-6 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-259-1210-2 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-259-1204-1 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Věnováno Richardu L. Daleyovi
Děkuji

Co prospěje člověku, získá-li celý svět, ale ztratí svůj život?

Marek 8:36

PŘED
DVĚMA ROKY

PROLOG

Zabíjet staré lidi bylo snadné jako sestřelovat plechovky ze špalku.

Sotvakdo si toho všiml.

Jenomže tahle „položka“ měla zpoždění.

Dědek se objevoval s přesností hodinového strojku každý pátek ráno mezi šestou a půl sedmou, právě tak, jak to stálo v podkladech. Stejně spolehlivě se objevovala i mračna ovádů, kteří se vyvojili už před půl hodinou a od té doby ho otravovali.

Dneska si dal ale dědek načas.

Ze všech pátků se ten kokot zrovna dneska rozhodl, že dorazí později.

Samozřejmě, kdyby šlo o opravdové dobrodružství – vzrušení lovce čekajícího na kořist a takové ty kecy –, hodinka strávená v parném srpnovém ránu by za to stála.

Odložil dalekohled a zadíval se na poklidnou krajinu. Listnaté keře, nízké palmy a borovice, které rostly na severovýchodním břehu, mu poskytovaly skvělý úkryt, jeho maskáče s přírodou dokonale splývaly. Před sebou měl potok Brooks Creek plný zátočin a za zády jezero Eagle Lake.

Snad už jen pár minut a bude hotovo.

Starý muž povolil škrticí klapku a hnal lehký motorový člun po hladině Eagle Lake. Jeho manželka říkala téhle bezmála čtyřicetihektarové vodní ploše „ta tvoje mokrá milenka“. Výstižné.

Bylo to už třicet let, co na vlastní oči sledoval, jak se buldozery a pásová rypadla zakusují do břehů a půdy, z níž kdysi vyrůstaly borovice a sója. Tuto zeminu pak proměnily v hlušinu, kterou nákladáky rozvážely po celé Georgii. Vznikla hluboká jáma, která se následně zaplnila vodou a vytvořila nepřehlédnutelnou modrou kaňku na mapě státu.

Patřil k prvním, kdo mohl otestovat panenskou krásu vodní nádrže, která ho okamžitě uhranula. A doufal, že lehce okrově zbarvené vody jezera Eagle Lake budou také to poslední, co jeho unavené oříškově hnědé oči uvidí, než jeho pohled vyhasne navždy.

Zvedl zrak k ranní obloze. Bude trvat ještě nejméně hodinu, než se nad východním pobřežím objeví slunce a krátce nato se vyhoupne nad špice nejvyšších borovic. Na obzoru se nerýsovaly žádné mraky a jedinou připomínkou silných bouřek, které se tu v uplynulých dnech proháněly, byl mlžný opar plný vlhkosti. Ptákům a žábám to ale podle všeho nevadilo. Stejně tak hmyzu.

A koneckonců jemu taky ne.

Vtom před sebou spatřil známý úsek břehu.

Ubral plyn.

Závěsný motor ztichl, člun zpomalil a jen zvolna klouzal dál. Dobře věděl, proč se většina rybářů z Woods County říčce Brooks Creek vyhýbá. Měli pro to čtyři rozumné důvody. Omezený prostor – šíře toku od břehu ke břehu dosahovala nanejvýš pěti metrů. Dále tu bylo plno komárů a ovádů. A po většinu roku také nesnesitelné lepkavé horko a vlhko.

Navíc tu překážela hustá spleť větví.

Mohutné převislé a pokroucené koruny dubů černých vytvářely nad vodním tokem neprostupnou bariéru. Prostor mezi kornatým povrchem větví a hladinou byl stísněný, dosahoval na všech místech sotva metru a čtvrt a dostaly se sem jen čluny jistých tvarů a velikostí. Ten jeho k nim patřil. Měl ploché dno a on si ho před třemi roky pořídil právě kvůli Brooks Creeku.

Nechal motor zdechnout a pokračoval setrvačností centimetr po centimetru. K pohybu vpřed teď využíval jen pomocný motor o výkonu poloviny koňské síly, připojený k trupu na přídi.

Větve už měl na dosah.

Třicetiletá zkušenost ho dokonale naučila, kdy a na jak dlouho se má sehnout. Po překonání bariéry se před ním otevřel potok, zakusující se do vnitrozemí klikatě jako had. Po dalších asi dvaceti metrech se před ním objevila skrytá tůň, podle jeho názoru nejlepší rybářský revír ve střední Georgii.

Konečně toho dědka spatřil.

Měl pěkné zpoždění.

Zatracené horko. Hmyz. Šlahouny jedovatých rostlin. Včera tam byla alespoň klimatizace, i když se ten sedmdesátiletý zmetek pořád kroutil. Vlastně měl celkem rád, když se tak trochu bránili. Dodávalo to celé věci sportovní rozměr. Byla to aspoň nějaká výzva. Ale všeho moc škodí. Modřiny, ranky, krev, DNA, otisky prstů. To všechno byly důkazy, které mohly ten pěkný zážitek pokazit.

Hlava mu to nebrala.

Chování lidí bylo tak předvídatelné.

Žili si své životy podle zaběhnutých pravidel, a přitom si vůbec neuvědomovali, jak je taková pravidelnost riskantní. Vezměte si kupříkladu tuhle „položku“. Každý pátek, ať se dělo cokoli, spustil u obecního mola člun na vodu a vyrazil rovnou do Brooks Creeku. Dokonce ani nebylo pochyb, kam po jezeře Eagle Lake zamíří. Jako by tudy vedla nějaká neviditelná dálnice, on po ní vyrazil od severu na východ hnedle po rozednění a zůstával do oběda. Zpravidla zvedal kotvy, až když ulovil čtyři nebo pět okounů. Někdy to bývali sumci. Člověk by si myslel, že občas své zvyklosti změní. Že se třeba vydá k jihozápadnímu nebo východnímu břehu. Ale on ne. Nastal pátek a hurá do Brooks Creeku.

Zatraceně, jak tyhle zajatce stereotypů zbožňoval.

Starý muž znovu zkontroloval ranní oblohu. Oranžové a žluté odstíny rychle mizely a nahrazovala je azurová modř. Vypadalo to na krásný letní den. Rannímu rybolovu se nic nevyrovnalo, mohl by sem po rozbřesku jezdit každý den.

Shýbl se a vzal do ruky svůj oblíbený dlouhý prut. Před lety mu trvalo celý měsíc, než si jeden takový vytvořil z pevného rákosového stvolu. Dnes si podobné, vyrobené z lehkého pružného nylonu, může člověk koupit pomalu kdekoliv. Zvolna uvázal speciální uzel, který se naučil od svého táty, a ujistil se, že potápivý wobler značky Rapala je správně upevněný. Měl tvar a barvu jako malá nástražní rybička, což na skoro slepé a neustále hladové okouny působilo jako dokonalé lákadlo.

Zkoušel nahodit návnadu se třemi háčky, vpředu, vzadu a na boku.

Háčky byly ostré. Jen zaseknout.

Vystrčil černý prut ze člunu, a jak nejjemněji dovedl, ponořil návnadu pod klidnou hladinu. Na Brooks Creeku bylo nejlepší lovit brzy ráno. Okolo poledne už sluneční paprsky prohrály vlažnou vodu natolik, že její teplota přiměla ryby, aby se ponořily hlouběji ke dnu. Ale teď, záhy po rozednění, byly podmínky dokonalé. Upíral zrak do černých zátočin pod břehem na východní straně potoka. Když dvakrát vyhrál cenu Zlatý rybář, udělovanou Spolkem pro lov okounů ve Woods County, jeho trofejní okouni připluli právě odtamtud.

Splávek se ponořil.

Aby udělal návnadu ještě lákavější, jemně pohyboval prutem nahoru a dolů, takže wobler se teď blýskal jako paprsek světla jen tak poskakující po hladině. Nebude to trvat dlouho. Nikdy to netrvá dlouho. Trik spočíval v tom, jak rybu nalákat. Kdyby to dělal příliš nápadně, okoun by se vylekal. Kdyby s prutem naopak hýbal příliš jemně, neupoutal by jeho pozornost.

Vlasec se silně napnul.

Sevřel prut pevněji a vyčkával. Dopřál návnadě s háčky, aby se ponořila hlouběji. Zaseknout příliš brzo by znamenalo, že vytáhne

SEZNAM

jen samotnou návnadu. Když ucítil, že háčky jsou pořádně zaseknuté, trhl a vytáhl lačnou rybu do člunu.

Bože, jak rybaření miloval.

Přišlápl botou zmítajícího se okouna a nacpal mu prsty mezi žábry. Opatrně vyjmul návnadu s trojicí háčků a kochal se pohledem. Dvě kila. Možná dvě a půl.

Budou z něj vynikající filety.

Byl připravený.

Tu a tam si přál, aby je mohl prostě jen chytnout za krk. Bylo by to o tolik jednodušší a měl by s tím tisíckrát méně starostí. Ale úmrtí, která nemají vypadat podezřele, vyžadovala důvtip a jistou míru kreativity. Muselo jít o šikovnou kombinaci očekávaného a překvapivého.

Bylo to svého druhu umění.

Celý scénář musel dokonale zapadat do uvažování a chování dané položky ze seznamu.

Starý muž vložil uloveného okouna do chladicího boxu, pak se naklonil přes okraj člunu a opláchl si z rukou rybí sliz. Poté sáhl do druhého chladicího boxu a vytáhl jablko. Dneska ráno zaspal a vypadl z domova ve spěchu, takže neměl čas dopřát si svoji obvyklou misku s celozrnnými pšeničnými cereáliemi a k tomu hrnek kávy.

Vlaštovky a drozdi poletovali v honbě za ptačí snídaní od stromu ke stromu. Příjemná vůně zimolezu lákala včely ke sbírání nektaru. Kdysi před lety, ještě předtím, než ceny zdejších pozemků vyletěly do nadoblačných výšin, si měl na břehu nějaký koupit. Ale ani dnes, kvůli nedostatku inženýrských sítí, především vodovodů a kanalizace, ale také zpevněných cest, tu moc obydlí nestálo. Zvlášť tady, na severovýchodní straně jezera. Na kilometry daleko tu nebylo nic než jen samé borovice.

Zakousl se do jablka. Až ho dojí, chystal se jako obvykle hodit ohryzek do vody a pustit se znovu do chytání.

Rybu to pokaždé nalákalo.

Vzal prut do ruky a nahodil. Návnada přistála ve vodě.

Prohledal kapsu a nahmatal balíček mátových žvýkaček. Přeložil jeden plátek napůl a dal si ho do pusy, aby si osvěžil ústní dutinu. Byl to téměř podmíněný reflex. Smrt a sucho v ústech.

Copak i on měl své zvyky?

Pousmál se nad takovou ironií.

Pak se znovu zadíval na dědka sedícího ve člunu asi padesát metrů od něj. Uběhla minuta. Máchl rukou a „spolupracovník“, který stál vedle něj, pochopil, co má dělat.

Správné načasování bylo velice důležité.

Nedělo se nic neobvyklého, kromě –

Starý muž zaslechl v nízkém porostu na protějším břehu, v místech, kde se z tůně stává zase potok a vine se dál do vnitrozemí, šramot. Lidé chodili do těchhle zarostlých houštin minimálně, proto byl zvědavý, jestli zvuk dělá zatoulaná vysoká, divoké prase, nebo nějaké jiné zvíře. Asi patnáct metrů od břehu porost trochu řídla a mezi křovím a tůní se táhla jakási úzká plážička. Zadíval se mezi stromy a zahlédl oranžovou loveckou vestu.

„Haló,“ ozval se mužský hlas. „Vy tam. Potřebuju pomoc.“

Navinul vlasec a odložil prut do člunu.

„Neodcházejte, prosím,“ volal ten hlas.

Z křoví vylezl muž a vzápětí zaklel, když se na břehu zamotal do pichlavého šlahounu ostružiníku.

„Co se děje?“ zeptal se.

„Jde o mého kamaráda. Lovili jsme divočáky a on zakopl. O pitomý kořen nějaké zakrslé palmy. Myslím, že má zlomenou nohu. Sám ho celou cestu zpátky k autu neutáhnou. Napadlo mě, že byste ho mohl třeba naložit do člunu a já bych za vámi přijel, kam byste mi řekl.“

Prohlížel si lovce. Mohlo mu být tak přes třicet, měl výraznou čelist a byl hladce oholený. Nebyl místní. Ale do Woods County

se sjížděli na lov lidé z celé jižní a střední Georgie. Měl na sobě předpisové oblečení. Košili zapnutou až ke krku a přes ni zářivě oranžovou vestu. Na krátkých nohách maskáčové kalhoty. Vysoké, zabláčené boty. Černé rukavice.

„Může chodit?“ zeptal se.

„Sotva,“ odpověděl lovec, sám kulhal a byl zadýchaný. „Myslím ale, že ho sem dokážu dopravit, když mi ho pomůžete naložit do člunu.“

„Jděte napřed. Přirazím ke břehu.“

Lovec zmizel mezi stromy.

Muž ve člunu přesunul dva chladicí boxy, krabici s rybářskou výbavou a galon se zásobou vody na zád. Pak vytáhl pádlo a kousek po kousku začal přibližovat člun k volnému pásu břehu, kde se předtím objevil lovec.

Najel špicí na malou pláž a vystoupil na břeh, aby tam počkal.

O několik minut později se lovec, s nímž předtím mluvil, objevil a podpíral druhého, téměř úplně identicky oblečeného muže. Ten druhý člověk vypadal starší, byl mohutnější, a ačkoliv mu první lovec pomáhal, sotva se belhal. Když se prodírali podrostem, několikrát hekl bolestí. Rybář čekal u člunu, dokud muži nevylezli z křoví, a pak jim vykročil v ústrety, aby jim pomohl.

Lovec s pochroumanou nohou ho chytil za vlasy.

Vzápětí mu prudce zvrátil hlavu.

Páteří mu projela bolest.

Na obličej mu dopadla ruka. Cítil studenou látku, která něčím odporně páchla. Připomínalo to rybí vnitřnosti sušené na slunci. Zachytil lovcův pohled. Měl ocelově šedé oči s nafialovělým odstínem, ale nejhorší bylo, že se usmíval. To rybáře vyděsilo. Sevření ještě zesílilo. Z toho zápachu se mu udělalo zle. Ochably mu nohy a vzápětí se mu podlomila kolena. Svalil se do měkkého bláta a jeho poslední pohled patřil obloze.

Pak se setmělo.

Ze zadní kapsy vytáhl krátkovlnnou vysílačku a nahlásil: „Dostal jsem ho. Pojeď sem.“

Ačkoliv žádný další člun nebylo na první pohled vidět, věděl, že u ústí Brooks Creeku jeden hlídkuje. Seděl v něm člověk s udicí naoko nahozenou do nahnědlé vody, vysílačku po ruce, připravený jej varovat, kdyby se něco dělo. Muž si sundal černé kožené rukavice a pod nimi se objevily další, latexové. Jeho druh udělal totéž. Společnými silami pak odnesli dědka ke člunu a položili ho na dno. Potom polili břeh vodou a mokrou zem umetli ulomenou palmovou větví s vějířovitě rozložitými listy, aby tak zahladili veškeré stopy po své přítomnosti.

Když byli hotoví, přešel ve člunu starochovo tělo a posadil se na záď. Jeho společník ho následoval, ale usadil se na přídi. Muž odpádl s lodí do tůně a pomocí naběráku vylovil z vody ohryzek jablka. Zběžně zkontroloval, jestli na něm nezbyl ještě kousek k uhryznutí, ale ten dědek ho okousal až k jadýrkům. Nacpal ho starochovi do úst a pak navedl člun potokem k jezeru.

Propletl se změtí trčících větví a zamířil k ústí potoka. Jeho druhý spolupracovník už byl na dohled a díval se směrem ke člunu. Nenápadným gestem mu naznačil, že je všechno v pořádku. Muž tedy odložil pádlo a nastartoval závěsný motor o výkonu padesáti koňských sil.

Motor naskočil. Zvýšil otáčky.

Z motoru se vyvalil oblak smrdutých zplodin.

Na další znamení jeho spolupracovník na přídi naaranžoval dědka na sedadlo uprostřed člunu. Musel mu přidržovat a podpírat bradu, aby staroch seděl vzpřímeně, on sám se přitom krčil před ním. Znovu se rozhlédl, aby se i s druhým komplicem přesvědčili, že poblíž není ani živáčka. Když se o tom ujistili, povolil škrticí klapku a vytočil motor do nejvyšších obrátek.

Člun vystřelil po vodní hadině.

Jeho spolupracovník dědka stále podpíral, aby seděl rovně a neskácel se.

Závěsný motor kvílel v maximálním výkonu.

Rychle se blížili k větvím, starochova hlava jim stála přímo v cestě. V poslední chvíli, než se větve střetly s dědkovou hlavou, pustil klapku a seskočil ze zádě do tůně.

Nahnědlá voda ho příjemně ochladila.

Od rána se pekl v maskáčích a teď uvítal, že ze sebe může konečně spláchnout špínu a pot.

Zůstal ponořený až po ramena, jen si z čela odhrnul šedinami prokvetlé vlasy. Promnul si oči a zaostřil právě v okamžiku, kdy jeho spolupracovník pouštěl dědkovu hlavu. Napálil to lebkou přímo do vyčnívající větve. Tělo se od ní odrazilo jako od traverzy a zpětný ráz ho odmrštil. Člověk, jenž byl ještě před pár vteřinami něčím manželem, otcem a dědou, spadl do vody v ústí potoka.

Dopadlo to přesně tak, jak si přáli.

Pokud by ho nezabil samotný náraz, voda už by se o to postarala.

Za nejpravděpodobnější příčinu úmrtí budou všichni jistě považovat utonutí, smrt v důsledku nehody člunu nebo kombinaci obojího.

Vážně to bylo snadné jako sestřelovat plechovky ze špalku.

Také jeho společník seskočil z člunu do vody. Loď se ještě chvíli samovolně pohybovala, až nakonec uvízla ve větvové hlouběji v Brooks Creeku. Motor běžel na neutrál.

Muž obhlédl celou scénu.

Všechno odpovídalo jeho plánům.

Mávl na svého společníka, který šlapal vodu, dokud pod nohama neucítil mělčinu. Starochovo tělo plavalo v kalné vodě obličejem dolů, ohryzek jablka se vznášel nedaleko. Přebrodiv se blíž a přiložil prsty na mužovu krkavici.

Žádný tep.

Vyřízeno.

Vydali se tůní zpět k ústí potoka do jezera. Čím víc se k němu blížili, tím byla voda hlubší a nakonec, aby překonali poslední úsek, museli k druhému člunu doplovat. Oblečení jim už tak nasáklo, že je táhlo dolů jako závaží, ale naštěstí jim zbývalo jen

STEVE BERRY

několik posledních metrů. Jakmile se dostali k člunu, vylezli na palubu, stáhli si rukavice, a zatímco se dědkovo tělo pohupovalo v Brooks Creeku, oni vyrazili pryč.

SOUČASNOST

DEN PRVNÍ

ÚTERÝ 6. ČERVNA

17:50

Brent Walker nesnášel venkovské burany.

Samozřejmě že ne všechny, ale většinu. Ačkoliv podle všeobecných měřítek by se k nim s největší pravděpodobností radil i on sám. Jednalo se o zvláštní typ lidí, kteří vyrostli tam, kde se narodili, měli svoji mluvu, řídili se vlastními morálními pravidly a hierarchií hodnot. Pochopit je vyžadovalo spoustu času a trpělivosti – a právě těch se mu, jak nedávno zjistil, nedostávalo. A aby toho nebylo dost, ten vychrtlý malý zmetek, který stál ve frontě hned za ním, byl zvlášť vypečenou ukázkou takového křupana.

„Myslel jsem, že jsi odjel, advokáte,“ řekl Clarence Silva.

„Jsem zpátky.“

„No nazdar.“

Posunul plastový táč po nerezových tyčích, které tvořily jakýsi pult, a zastavil se před moučníky vystavenými ve vitríně za skleněnými dvířky. Čekalo ho setkání se Silvou, jedním z posledních klientů, s nímž před deseti lety vypořádával rozvod. Bylo to těsně předtím, než opustil Concord a přesunul se do Atlanty. Silva býval pomocný elektrikář v papírně, měl manželku a tři děti.

Brent zastupoval jeho ženu.

Sáhl po třešňovém koláči a postupoval dál podél samoobslužného pultu.

Restaurace se rychle zaplňovala lidmi, kteří sem mířili na večeři. Denní směna v papírně skončila před dvěma hodinami. Mezitím lidé tak akorát stihli dojet domů, osprchovat se a naložit manželku a děti do auta. Proto bývalo mezi šestou a sedmou v concordských restauračních zařízeních vždycky nejživěji.

Ale neměli jich tu zas tolik.

V obou motelech se nacházely klasické restaurace, v centru pak kavárna, u dálnice na Savannah bufet, kousek pod papírnou Andy's Barbecue, Burger King, McDonald's, Wendy's a Aunt B's Country Kitchen, podnik, který si dnes večer vybral on. Větší obsazenosti napomáhala i skutečnost, že dnes bylo první úterý v měsíci. V hlavním jídelním sále se právě konalo pravidelné měsíční zasedání Woods County Rotary Clubu. Kdysi patřil k trojici právníků, kteří byli také jeho členy.

„Buzerante,“ zahučel Silva.

Ten idiot se nacpal do Brentova osobního prostoru. Z ošuntělého oblečení mu čpěl silný zápach papírenského provozu. To bylo typické. Člověk během osmihodinové pracovní doby v papírně nutně načichl. Byla to směsice chemických bělidel a silných sirných výparů. Vůně peněz, jak tomu všichni říkali.

Věděl, že jedno z pravidel, které burani ctí, zní, že od problému se neutíká – ani teď, ani jindy. Proto se otočil a podíval se minulostí zpříma do očí. „Máte nějaký problém, Clarenci?“

Pronesl to tak nahlas, že jeho podrážděný tón neunikl pozornosti lidí stojících za Silvou. V pořádku. Nebyl už tím samým člověkem, který odsud před deseti lety odešel, a den, kdy se sem vrátil, by si měli všichni zapamatovat.

„To teda mám, advokáte, o všechno jsem kvůli tobě přišel.“

Pořádně si toho blbce prohlédl. Tak moc se zas nezměnil. Černé mastné vlasy až k uším. Pořád hubený jako vyžle. Tentyž vytáhlý krk podobný tomu, co mají datli, kteří si staví hnízda v korunách borovic okolo celého Eagle Lake. Brent na rozdíl od něj měřil stopětaosmdesát centimetrů, vážil dobrých pětaosmdesát kilo a v těle mu hrál každý sval, udržovaný životosprávou

a pravidelnými návštěvami posilovny. Posilování měl obzvlášť rád. Fyzická námaha na něj fungovala jako na jiné lidi alkohol, tabák nebo podobné drogy. Tyhle tři zlovyky ho naštěstí nikdy nezlákaly.

„Pokud se pamatuju,“ řekl Brent, „neměl jste toho moc, o co byste mohl přijít.“

„Málem jsi mě připravil o práci.“

„Kecy.“ A namířil na Silvu prst. „*Vy sám* jste se málem připravil o práci.“

Brent pracoval uplynulých deset let jako státní zástupce v kanceláři prokurátora fultonského okresu a domníval se, že jeho nátura kluka ze střední Georgie je ta tam. Nikoliv. Ani náhodou. Měl ji pořád v sobě. Byl připravený být se za sebe. A ačkoliv se do pěstní bitky už léta nepustil, nezdálo se mu nejvhodnější začínat s tím zrovna uprostřed Aunt B's. Jeho novému obrazu asistenta generálního právního zástupce společnosti by to neposloužilo. Na ten krkolomný název pro funkci podnikového právníka se ještě pořád snažil zvyknout.

Takže se pokusil změnit téma hovoru. „Co se stalo s vaší manželkou?“

Silva se usmál. Scházely mu oba přední zuby a ty ostatní zbývající vypadaly jako shnilá kukuřičná zrna. „Znovu se vdala, šest měsíců po rozvodu.“

Proč ho to nepřekvapilo? Etický kodex buranů připouštěl širokou míru odpuštění, nehledě na druh provinění, pokud nebyla pošpiněna mužská důstojnost. Což byl, zdá se, tenhle případ.

„Tak jsem si taky jednu nabrnk.“

„No tak to vám gratuluju.“

Sarkasmus v jeho odpovědi byl tak zřejmý, že se otočil a postupoval podle samoobslužného pultu dál.

„Řekl bych, že bez toho nemůže být,“ pokračoval Silva.

Další mantrou bylo, že ať už za problémem stálo cokoli, vždycky se to svádělo na sex. Ať už hrál pozitivní, nebo negativní roli, skutečnou, nebo domnělou, na tom nezáleželo. Věděl, že by to

neměl dělat, ale nedokázal odolat. „Zabil jste pak ještě nějaké králíky?“

Pamatoval si, že během rozvodu Silvova žena uvedla, že s oblibou kupoval dětem malé březňáčky, aby si s nimi hrály. Pak, když děti králíky vykrmily, zakroutil jim krkem a na Den obětí války je uvařil. Říkal tomu *bomba na grilu*. Nebylo třeba připomínat, jak traumatický zážitek to pro děti musel být a jak silně to zapůsobilo na soud. Ten pak Silvova práva na styk s dětmi silně omezil.

„Co kdybychom si to šli vyřídít ven, jen my dva?“ navrhl Silva. „Vždycky jsem ti chtěl dát po držce.“

Zastavil se, otočil a výzvu chvíli zvažoval. Vlastně proč ne? Nevadilo by mu vymlátit z tohohle hovada duši. Mohla by to být dobrá tečka za jeho uplynulou životní epizodou. Obezřetnost mu bohužel velela, aby se zachoval jinak.

„Jelikož už zase máte ženu a taky děti,“ odpověděl, „měl byste si vážit života, Silvo.“

„Taky že si ho vážím. Chci ti jen rozbít ciferník. Co ty na to, advokáte? Jdeš do toho?“

„Myslím, že nejde,“ ozvalo se za jeho zády.

Brent se otočil.

Za ním se tyčil Hank Reed, v celé své výšce stopětasedmdesáti centimetrů, a shlížel na Clarence Silvu s téměř tak odhodlaným výrazem, jako měly tváře čtyř prezidentů vytesané do skály Mount Rushmore.

„Tohle se tě netýká, Hanku,“ odsekl Silva. „Toho advokáta jsem nesnášel a ty to moc dobře víš.“

„Nebudu se s tebou hádat. Seber si své jídlo a zmiz,“ řekl Hank.

Bylo mu jasné, že Silva nebude spor dál stupňovat. Ten si totiž moc dobře uvědomoval, že zatímco sám pracuje v papírně jen jako pomocný elektrikář, Hank je kápo elektrikářského cechu a taky předseda odborové organizace, jejímž je i Silva členem. Kdyby Hanka neposlechl, přineslo by mu to jen problémy. Takže se sebral, protáhl se okolo Hanka a zamířil ke stolu. A právě

SEZNAM

včas, protože Brent se už chystal vydat se s tím malým zmetkem na parkoviště a tam ho smáznout.

Ale ani on nechtěl mít zítra na obličej modřiny.

Ráno nastupuje na nové místo.

Začíná nový život.

Nehledě na to, jakou radost by mu rvačka se Silvou přinesla.

18:05

De Floriův spolupracovník vešel do léčebny dlouhodobě nemocných okresu Woods County. Přízemní budova se nacházela těsně za hranicemi Concordu, vedle oblastní nemocnice. Léčebnu postavili před pěti lety, kdy nahradila staré a už překonané zařízení. Úřední záznamy uváděly, že tam mají sedmdesát osm lůžek, padesát jedna zaměstnanců a vybavení jako z pohádky. Průměrný věk zdejších klientů činil sedmdesát devět let, v současné chvíli v poměru šedesát ku čtyřiceti ve prospěch žen. Všechno bylo podřízeno jejich komfortu. Ráno probíhala setkání nad kávou a rukodělná tvoření, promítaly se filmy, hrály videohry a péče dokonce zahrnovala i večere při svíčkách nebo narozeninové oslavy. V propagační brožůře rekonvalescenčního centra doslova stálo: *Společně s rodinami klientů spolupracujeme na dlouhodobých terapeutických programech, které dbají na jejich individuální potřeby.*

Moc krásně se to četlo.

Ale on měl do důchodu ještě daleko, a až se toho dožije, bude ho trávit někde na vyhráté pláži, kde si bude užívat plodů svých bohatých aktivit.

Byl koneckonců profesionál.

Nastával večerní mumraj a také čas na návštěvy. Ve složce měl zapsáno, že v časovém rozmezí mezi 17. a 19. hodinou dochází nejenom k výměně směn, ale je to i doba, kdy přicházejí a odcházejí rodinní příslušníci. Mnozí se tu zastavovali cestou z práce nebo po večeři, protože téměř všichni zdejší klienti byli místní občané. Většina z nich se narodila a prožila život ve Woods County,

tito muži a ženy téměř celý život pracovali v papírně, na zdejších úřadech či ve školství. Tyhle tři instituce byly největšími místními zaměstnavateli. První léčebna dlouhodobě nemocných vznikla už v šedesátých letech výhradně z prostředků společnosti Southern Republic Pulp and Paper, které místní papírna patřila. Později prošla dvěma rekonstrukcemi. *Způsob, jakým se firma zaměstnancům odvděčuje*, takhle o tom v obou případech referoval místní tisk.

Svazek s podklady, který si na tuhle položku založil, obsahoval fotografie, poznávací značky aut a popisy fyzického vzhledu nejbližších příbuzných. Situaci ale sledoval už tři hodiny a ani jeden z těch, na něž by se popisy hodily, zatím nepřišel. Na zdejším téměř prázdném parkovišti nestálo ani žádné z uvedených aut.

Věděl, že plocha budovy zabírá asi devatenáct set metrů čtverečních a stojí na zhruba hektarovém rovinatém a zalesněném pozemku, který léčebně také propůjčuje společnost Southern Republic. Jeho položka bydlela ve východním křídle budovy, v pokoji číslo 46. Ten dědek se jmenoval J. J. Jordon. Bylo mu sedmdesát čtyři a trpěl cévní nedostatečností dolních končetin, doprovázenou dnou a selháváním ledvin. Měl zemřít už před třemi týdny, kdy jiný ze spolupracovníků navštívil Jordona doma a vyměnil mu léky. Byla to běžná procesní metoda, při níž jediná odpovědnost padala na lékárnu, která mu předepsané léky vydala.

Což nebyl jeho problém.

Dalo by se říct, že celá metoda „Programu prioritních položek“ spočívala v tom, že smrt byla připsána na vrub někoho nebo něčeho jiného.

Prohlédl si Jordonovy lékařské záznamy, k nimž nebylo obtížné se dostat. Zjistil, že starochův stav je stabilizovaný. Jeho rodina se ho rozhodla svěřit do péče místní léčebny dlouhodobě nemocných poté, co si museli přiznat, že nejsou schopni o něj pečovat nepřetržitě čtyřicet hodin denně. Incident se záměnou léků měl své následky a leccos zhoršil, ale nevedl k fatálnímu konci. Devatenáct dní celodenní péče stálo doslova majlant, částka každým dnem rostla a konec byl v nedohlednu.

Tohle nebyla jeho první návštěva v léčebně, už se tu docela vyznal. Shodou okolností měli štěstí, že si rodina zvolila právě tohle místo. Kdyby ho přesunuli někam na venkov, celou věc by to zkomplikovalo. Podle lékařské dokumentace byla Jordonovi nařízena konstantní podpora dýchání pomocí přídavné nosní hadičky s kyslíkovou směsí. Zároveň byl medikován silnými sedativy, jako by spánek znamenal tu nejlepší léčbu. To by také mohlo vysvětlovat, proč se dnes večer v pokoji číslo 46 nikdo nenacházel.

Přesné informace byly naprosto nezbytné.

Mohly představovat největší oporu, což byl také důvod, proč je vypracovával s takovou pečlivostí.

Kráčel chodbou pokrytou kobercem, minul několik pokojů a zamířil k zavřeným dveřím na konci haly. Měl na sobě oblek s kravatou a na krku jednu ze zdejších identifikačních visáčků, na níž stálo, že je lékařem ze Savannah. V ruce nesl malou černou kabelu. Lékaři zaměstnaní v léčebně byli vybaveni přesně takovými visáčkami, které jim umožňovaly přicházet a odcházet podle potřeby. Specialisté ze Savannah nebo Atlanty se tu pohybovali zcela běžně.

Zastavil se u dveří a rozhlédl.

Nikoho neviděl.

Nenacházely se tu ani žádné bezpečnostní kamery. Správní rada, která zařízení řídila, se skládala ze sedmi občanů Woods County. Ti se domnívali, že něco takového není nutné. Tohle bylo místo, kam lidé přicházeli v klidu a míru dožít své poslední roky. Nic tak nedůstojného neměli zapotřebí, tak proč za to utrácet peníze.

Vsunul do zámku klíč, který si přinesl, a odemkl. Uvnitř byla technická místnost. Rozsvítil a zamkl za sebou. Jeho vnitřní stopky začaly tikat. Nemohl se tu zdržovat dlouho. Každá vteřina navíc znamenala nebezpečí prozrazení. Vyřídít položku tímhle způsobem nebyl standardní operační postup. Ale náprava selhání, k němuž došlo před třemi týdny, vyžadovala vyšší míru rizika, než obvykle podstupoval.

Otevřel černou koženou kabelu a vytáhl malou válcovitou nádobku. Pak přistoupil k panelu s řadou hadiček a ventilů. Všechny vedly k centrálnímu respiračnímu generátoru, odkud byl rozváděn čistý kyslík do každého jednotlivého pokoje, kdyby ho bylo potřeba.

A právě v pokoji 46 taková potřeba vyvstala.

Skutečné rozhodnutí o provedení akce bylo vždy ponecháno na uvážení konkrétního spolupracovníka, i když zvolená metoda musela být před realizací odsouhlasena. Jakmile se dozvěděl, že J. J. Jordon byl přemístěn sem, o způsobu nebylo pochyb. Před pár lety, kdesi v Alabamě, zemřela v koupelně jedna osmdesátiletá žena. Byt se nacházel vedle pobočky McDonald's. Policie bez všech pochybností usoudila, že se uvolnila přírodní hadice používaná k sycení nápojů a zamořila místnost oxidem uhličitým. Jeho koncentrace dosáhla smrtící úrovně, a když žena vstoupila do koupelny, zabilo ji to. Prostě hloupá náhoda. Kolik lidí zemře poté, co vejdou do koupelny?

Když tato léčebna procházela rekonstrukcí, zvolili si kvůli snadné obsluze rychlouzavíracích ventilů právě tenhle systém. Ventily obvykle sloužily k čištění rozvodů, zároveň byly ale dokonalým vstupním bodem do systému. Od posledního podobného využití – on sám byl u toho – uběhly tři roky. Tehdejší položka skapala raz dva a tu dnešní čekalo něco podobného. Válcovitou nádobku, kterou si sem přinesl, už předem opatřil krátkou pružnou hadičkou. Bylo ji možné zastrčit do kyslíkového rozvodu – jako samečka do samičky –, který vedl až do pokoje číslo 46. Nádobka obsahovala difosgen, bezbarvý plyn, s lehkou vůní připomínající pokosené seno nebo trávu. Ten se spolu s fosgenem používal v první světové válce, ale poté upadl v nemilost a od jeho používání se upustilo. Skvělé na něm bylo to, že ho k zabít stačilo málo, nezanechával žádné zbytkové stopy a rychle se rozpouštěl.

Natáhl si latexové rukavice, pak odpojil hadičku vedoucí k pokoji 46, napojil na ni nádobku a otevřel ventil, aby se plyn dostal do rozvodu. Namísto životodárného kyslíku však teď J. J. Jordon

SEZNAM

dýchal jed. Neměly by ho postihnout ani křeče, protože byl utlučený silnými sedativy. Do bezvědomí upadne téměř okamžitě. Jordon nebyl napojený na žádné monitory, ani dechové, ani kardiologické. Místo toho ve složce stálo, že ho několikrát za hodinu kontroluje ošetřující personál.

Nechal plyn působit.

Dvě minuty.

Tři.

Pět.

To by mělo stačit.

Rozpojil systém a znovu do něj přivedl kyslík, který rozvod pročistí. Pak uložil nádobku a rukavice do batohu a byl připravený odejít. Prošel chodbou až k hlavnímu vstupu, zcela nepovšimnut mezi lidmi, kteří vcházeli nebo vycházeli z pokojů.

Nikdo mu nevěnoval nejmenší pozornost.

Za normálních okolností se vyžadovalo, aby se osobně přesvědčil, že položka byla pozitivně zlikvidována, ale tenthle úkon byl i přes předchozí selhání protentokrát vynechán. Ráno to ještě prověří, aby měl jistotu.

V tuhle chvíli se chystal na další schůzku.

18:20

Hank Reed byl rád, že se mu Brent vrátil. Byl to jeho kamarád a on ho postrádal víc, než by byl ochotný veřejně přiznat. Dělal je věkový rozdíl téměř pětadvaceti let. Brent vystudoval univerzitu a jako právník se řadil k bílým límečkům. Hank sotva vychodil střední odbornou školu, stal se elektrikářem a celý život pak pracoval jako dělník. Přesto pro něj byl Brent v mnoha ohledech jako vlastní syn, kterého Hank ve skutečnosti nikdy neměl. Rozuměli si. Vždycky spolu dobře vycházeli. Jeden před druhým si na nic nehráli. Toho si Hank cenil. S nikým jiným si nikdy nebyl tak blízký. Když se před deseti lety Brent z města odstěhoval, zasáhlo ho to.

Ale nikomu se s tím nesvěřoval.

Naštěstí se teď jeho „syn“ vrátil.

Sledoval, jak si Brent u stolu přesně uprostřed hlavního sálu restaurace Aunt B's krájí středně propečený steak.

Byl přesně tam, kde ho Hank chtěl mít.

„Jsi zpátky sotva den, a už máš problém,“ řekl Brentovi. „Neuvědomil jsem si, že Clarence na tebe má pořád pifku.“

„Lidi jsou na právníky hákliví. Zvláště na ty, kteří je připraví o děti. Jsem na to zvyklý.“ Brent ukázal na Hankovu hlavu. „Co se ti stalo s vlasy?“

Hank míval svou proslulou uhlově černou hřívu vždycky precizně zastřiženou a býval dokonale učesaný. U člověka dělnické profese se to mohlo zdát trochu neobvyklé, ale on si přál vypadat dobře. Bylo veřejným tajemstvím, že si vlasy dokonce přibarvuje, ale už před několika roky doslova přiznal barvu a nechal je zešedivět.

„Už mě nebavilo pořád se s tím otravovat. Kromě toho, bylo na čase smířit se se svým věkem.“

Bylo mu čtyřiašedesát, ale zakládal si na tom, že vypadá mnohem mladší, a podle toho se i choval.

„Sakra, Hanku. Že bys pomalu dospěl?“

„Je tak fajn znov se s tebou vidět, chlape.“

Brent se usmál.

Vždycky mu říkal buď chlape, kámo, nebo pane chytřej. Jedinně když řešili něco závažného, oslovoval ho křestním jménem.

„Přijel jsi teprve dneska?“ zeptal se.

„Ráno jsem vyrazil z Atlanty a sem jsem dojel těsně po obědě.“

„Litoval prokurátor, že jsi mu dal sbohem?“

„Vlastně myslím, že jo. Zdá se mi neuvěřitelné, že je to už deset let, co jsem odsud vypadnul.“

„A teď jsi připravený nastoupit do společnosti?“

Brent pokrčil rameny. „Vlastně mě nikdy ani nenapadlo, že bych k nim někdy nastoupil.“

„Mě taky ne. Ale myslím, že Southern Republic je ráda, že tě má na své straně.“

„To mě docela překvapuje, když uvážím, co jsme jim prováděli.“

„Možná právě proto. Báli se, že se dáme zase dohromady.“

Představovali docela silnou dvojku. On byl odborový předák a Brent zase vyhlášený místní právník, který měl pro strach uděláno. Společnosti Southern Republic pěkně zatápěli a v průběhu let získali oba patřičnou reputaci.

„Vrátíš ses právě včas,“ řekl. „Kolektivní vyjednávání je za dveřmi. Bude to tvrdý boj.“

„Tvrdsí než obvykle?“

„Papírenský průmysl jde do kopru. Papír lidi potřebují méně a méně. Všechno se vyřizuje digitálně. Navíc nás drtí Čína svým exportem a tlačí ceny dolů. Odvody na zdravotní a sociální pojištění trhají rekordy. Je to boj a život je pes.“

Vtom za Brentem periferním pohledem zahlédl přes dav večerících lidí, že na parkoviště zajela dodávka s nápisem CHANNEL 8 ACTION NEWS, SAVANNAH a barevným logem televizní stanice NBC. Z auta vystoupili dva muži a vešli hlavními dveřmi do restaurace. Jeden měl na rameni posazenou kameru, druhý držel v ruce blok s kroužkovou vazbou. Rozhlédli se a Hank na ně zamával.

Zamířili přímo k jejich stolu.

Brent zaregistroval, že se mu za zády něco děje, a otočil se. „Mělo mě napadnout, proč jsi vybral zrovna tuhle restauraci. To jsou tvoji kámoši?“

Hank se usmál.

„Ještě ne. Ale budou.“

19:20

Brent stál vzadu v sále domu, který patřil odborům, a sledoval, jak Hank na opačném konci místnosti vystupuje na vyvýšené pódium. Vypadal jako herec na divadelní scéně, před svým publikem se cítil jako ryba ve vodě. Cestou z restaurace si bez

ustání stěžoval na imbecilního reportéra, kterého za ním poslala savannažská televizní stanice. Jelikož vystupoval se svým příspěvkem ve zpravodajské relaci už minulý týden, domníval se, že přijede stejná reportérka jako posledně. Byla starší a rázná, věděla, zač je toho loket, a uměla na sebe upozornit. Ale stanice ji zjevně vyslala do světa za něčím důležitějším. Z toho důvodu přijel místo Lois Laneové jakýsi Jimmy Olsen.

Brentovi bylo jasné, o co tu jde.

Hank dokázal u společnosti brnkat na tu správnou strunu, krml média různými příběhy, začínal bitvu o pozornost veřejnosti, chtěl firmu zahnat do defenzivy dřív, než propukne opravdová válka o podmínky kolektivní smlouvy. Na chlapa, co sotva dokončil střední školu, to byl slušný výkon a on to s médii opravdu uměl. Věděl přesně, jak během desetivteřinového vysílacího šotu tnout do živého. *Bud' stručný, příjemný a nezpochybnitelný.* Dnešní interview, jak Brent pochytil z rozhovoru, který vedli uprostřed restaurace, se týkalo nadcházejícího kolektivního vyjednávání a setrvalé neutěšené situace místního dělnictva.

„Co kdybyste si už všichni sedli,“ vykřikl náhle někdo.

Hank měl na sobě košili s krátkým rukávem a černobílým šachovnicovým vzorem, naškrobené khaki kalhoty, pásek z delikátní jemné kůže a ručně šité, dokonale nablýskané mokasíny. Šlo o obvyklou garderobu, v níž svého starého kamaráda viděl snad už milionkrát. Víc ho ale překvapovala budova místních odborů. Tato pěkná stavba z lícových cihel svým vzhledem navazovala na concordskou architekturu dvacátých let minulého století. Kdysi se podobná pracovní jednání konala v zastaralém komunitním centru. Doneslo se mu, že se ale před pár lety v rámci tehdejšího kolektivního vyjednávání se Southern Republic Hankovi podařilo získat pozemek o rozloze dvou tisíc metrů a k tomu finanční prostředky, které umožnily budovu postavit.

V rámci společnosti Southern Republic Pulp and Paper fungovaly tři odborové organizace. Největší se jmenovala United Paperworkers International, Mezinárodní odborový svaz

papírenského dělnictva, nebo též místní organizace UPIU 567. Další byla The International Association of Machinists, Mezinárodní asociace strojních dělníků neboli místní organizace IAM 893. Hankova International Brotherhood of Electrical Workers, Mezinárodní bratrstvo elektrikářů, místní organizace IBEW 1341, představovala od začátku nejmenší z nich, ale bez ohledu na počet členů byla ze všech tří rozhodně nejvlivnější.

„Zahajuji setkání svolané na 6. června místní organizací 1341,“ ohlásil Hank.

Sál ztichl.

Účast nebyla povinná, ale v místnosti se sešlo alespoň padesát lidí, včetně Clarence Silvy. Ten teď na Brenta nepřátelsky zahlížel, což mohlo klidně vyústit v novou výzvu k pěstnímu souboji.

Jak nepravděpodobný se jeho návrat jevil.

Když tehdy uzavřel svoji právní kancelář, sbalil si své saky paky a vydal se na sever do Atlanty, pochyboval, že se ještě někdy do Concordu v Georgii vrátí. Celý smysl jeho kroku spočíval právě v tom, že odsud vypadne a už se nikdy nevrátí. Ale v uplynulých deseti letech se toho stalo hodně. Umřel mu otec. Matka osaměla a začala zdravotně strádat. A jemu se stýskalo po domově. Ostatně v Concordu se narodil a vyrostl. Znal tu každý kámen, každou prasklinu v chodníku. Provozoval tu pět let svoji praxi a byla to vzrušující doba. Lidé ho znali a on znal je. V celém okrese žilo jen třináct tisíc lidí a mnozí z něj celý život nevytáhli paty. Bylo to klidné místo v zemědělském kraji střední Georgie a jedině, co tu stálo za pozornost, bylo jezero Eagle Lake a prosperující papírna.

„Jak asi všichni víte,“ začal Hank, „prvního července vyprší platnost kolektivní smlouvy, kterou jsme se Southern Republic Pulp and Paper uzavřeli. Pět let už uběhlo.“

„No právě,“ vykřikl někdo vzadu v sále. „Tentokrát už žádných pět let.“

„Správně. Byla to blbost,“ ozval se další hlas. „Pět let je moc

dlouhá doba, kdy se nedá nic změnit.“

Brent naštěstí ani v době své nepřítomnosti nezrušil předplatné místních novin *Concord Record*, takže věděl, o co jde. Kolektivní smlouva mezi odbory a zaměstnavatelem se obvykle uzavírala na tři roky. Při posledním vyjednávání si však Southern Republic vymínila, že bude uzavřena na pět let. Aby to prosadila, souhlasila aspoň s Hankovým požadavkem na mimořádné navýšení platů – a finančním plněním při stavbě domu pro odbory. Ale tento krok si postupně vysloužil kritiku. Jeho starý přítel neodhadl správně nálady uvnitř odborů a pětiletá kolektivní smlouva se ukázala jako chyba, i když těch se dopouštěl jen velice zřídka.

„To beru,“ opáčil Hank, „už žádných pět let. Ale když se společnost dozví, že nejsme ochotni uzavřít novou kolektivní smlouvu znovu na pět let, ať už za jakýchkoliv podmínek, co se mi podle vás podaří vyjednat? Co budu mít v rukávu, pokud budou dopředu vědět, že na tohle nikdy nepřistoupím?“

Brent si všiml, že nepoužíval obraty jako *my*, *nás* nebo *místní*. Vždycky já. Tohle byla Hankova odborová organizace. Tečka. Někteří nesouhlasně kroutili hlavou, ale jiní naopak přikyvovali. Vzpomněl si, co mu Hank kdysi opakoval. *Logika je tvoje zbraň. Tak ji používej.*

„Poslouchejte,“ pokračoval Hank, „do začátku kolektivního vyjednávání zbývá ještě pět dní. Souhlasím, že pětileté období je dlouhá doba, ale musím mít nějaký manévrovací prostor, aby vyjednávání někam dospěla. Povolte mi trochu uzdu a věřte mi. Nechal jsem vás snad někdy na holičkách?“

Brent nejspíš neznal zajímavějšího člověka, než byl Hank. Viděl ho jednat naprosto bezohledně; když se Hankovi někdo znelíbil, neměl s ním sebemenší slitování. A přesto vedl nedělní školu v místním baptistickém kostele a jeho výuka byla tak populární, že dokonce musel vzniknout seznam čekatelů na uvolněné místo. Hank pracoval v papírně už od devatenácti let. Posledních pětadvacet roků vedl místní odborovou organizaci a šestnáct let

byl concordským starostou. Když se ale voliči rozhodli, že by na radnici raději viděli manažera, který by městu věnoval veškerý svůj čas než starostu na půl úvazku, vyhověl jim a popáté už nekandidoval. V papírně si postupně vysloužil post elektrikářského mistra. Aby se dostal na tuhle pokročilou úroveň, bylo k tomu potřeba odpracovat u firmy třicet let, a pokud byly Brentovy informace správné, kromě něho to vydrželo pouze pět lidí. Teď Hank požíval nejvyšších výhod, které z jeho postavení plynuly. Vedení společnosti ho respektovalo. Když věci nešly tak, jak by si přál, uměl si dupnout. Někdo tomu říkal teror. On to však nazýval *aktivním přesvědčováním*. Dokázal si jít okamžitě stěžovat, a ještě rychleji doložit svoji stížnost nezvratnými důkazy. Tam, kde by se jiní odboroví předáci nechali zastrašit nebo obalamutit, u Hanka něco takového nehrozilo. Byl to obchodník. Až do morku kostí.

„Pohlídáš to tentokrát dobře?“ zeptal se někdo.

Díval se přes celý sál na Hanka, který se na toho člověka usmál jako táta na zlobivé děcko. Dala by se očekávat nějaká konejšivá odpověď, aby si naklonil obecnstvo. Nabízelo se nějaké povrchní ujištění.

Ale Hank své lidi znal.

„Chceš snad učit orla lítat?“

19:25

De Floriův spolupracovník měl teď na sobě džíny a mikinu. Z léčebny dlouhodobě nemocných odjel okolo sedmé a u krajnice zastavil jen na nezbytně krátkou dobu, aby se stačil převléknout. Ovšem provoz na silnici 56 vedoucí z Woods County na sever byl tak slabý, že ho nenutil ke spěchu. Setmělo se teprve před půl hodinou. Dny se teď budou ještě prodlužovat, než za dva týdny nastane letní slunovrat.

Zpomalil a do Dixie Pond vjel doslova krokem. Bylo to místo, které leželo asi sto padesát kilometrů severně od Concordu. Nešlo

ani tak o vesnici, jako spíš o shluk budov, kde stála také večerka, benzínová stanice a pošta – prostě zapadákov na cestě mezi Savannah a Augustou.

Přijel obhlédnout místo, kterému zdejší neřekli jinak než *Karavany staré Barlowové*. Kemp si jméno vysloužil po starší ženě, která pozemek vlastnila a spravovala. Bylo to prakticky čtyřhektarové zalesněné parkoviště jen pár kilometrů od silnice 56. Nacházelo se tu čtyřicet tři stání s předepsaným měsíčním nájemným, plus studna a septik.

Kemp se stal slavným asi před dvěma roky kvůli tornádu, které nadzdvihlo a převrátilo tři karavany. Jako zázrakem se nikomu nic nestalo, ale záběry na zmačkaný plech a polámané stromy se vysílaly na všech zpravodajských kanálech Augusty. I tahle událost, včetně mnoha jiných relevantních informací, byla ve složce ležící na sedadle spolujezdce uvedena.

Sjel z asfaltové silnice a jeho SUV Ford Explorer se teď doslova prohrabávalo nezpevněnou cestou. Povrch z vápence měl konzistenci ztvrdlého pracího prášku. Sunul se dál, po obou stranách cesty temný les. Stromy působily téměř jako stěny. Tu a tam na něj z dálky vykoukl karavan nebo mobilní dům, jejichž přítomnost prozrazovala jen osvětlená okna. O kus dál minul několik nechutných odpadkových kontejnerů a reflektory auta zachytily psy, kteří se sem v teplé noci vypravili za potravou a společností. Dojel k řadě třiačtyřiceti poštovních schránek, které naznačovaly, že se přiblížil ke vjezdu.

Ale do kempu nevjel.

Místo toho zabočil a schoval se do prvního lesního zákoutí, na které narazil.

V kabině nesvítilo žádné interiérové světlo, jež by ho mohlo prozradit. Všechna vypnul ještě předtím, než odjel z léčebny. Stál teď vedle otevřených dvířek a v klidu se oblékal do černé denimové vesty; tu si do akce bral vždycky. V kapsách opatřených zipy měl různé speciální propriety, které bude potřebovat.

Podíval se na pravé zápěstí, aby zkontroloval, kolik je hodin,

a pak se zvolna vydal zpátky ke vjezdu do karavanového kempu. Kráčel po travnatém pásu. Těkal očima jako kočka, která zachytila pach noční kořisti, a v duchu si opakoval informace obsažené ve složce.

Do tmy zářilo pouze několik oken. Prostor před vchodem měl osvětlený dokonce jen jeden karavan. K obloze trčela spleť antén a také několik satelitních talířů, na tak odlehlé místo zjevně nevedly žádné televizní kabelové rozvody. A zřejmě ani potrubí se zemním plynem, protože vedle většiny karavanů stály přístřešky s nádržemi na propan-butan. Několik vnějších přístaveb, jako například podesty před vstupem nebo verandy, svědčilo o nedostatku peněz nebo dlouhodobé péče. V podkladech stálo, že mnoho obyvatel kempu tvoří manuálně pracující dělníci, zaměstnaní vesměs v nedaleké Augustě. Mnozí museli být v práci už v sedm ráno. Žádné ponocování se tady tudíž nekonalo.

Cílem jeho návštěvy bylo stanoviště číslo 23.

Tam přebýval v ústraní a osaměle, až na ojedinělé noční avantýry, Brandon Pabon. Bylo mu osmadvacet a žil výhradně z pravidelně vyplácených nemocenských dávek, které mu během jeho pracovní neschopnosti týden co týden posílala společnost Southern Republic Pulp and Paper. Během posledních deseti let pobíral podobné nemocenské dávky od tří různých zaměstnavatelů. Poprvé obdržel 18 000 dolarů. Druhý mu vyplatil 85 000 dolarů. Z toho posledního už vyrazil šestimístnou částku a měl zálusk na sedmimístnou. Na účtech od chiropraktiků, neurologů, fyzioterapeutů a specialistů na pracovní úrazy se mu postupně nahromadila částka 167 000 dolarů – všechno kvůli údajně devastujícímu zranění, které si Pabon přivodil, když zvedal padesátikilogramový pytel s cementem z kolečka. Poslední vývoj, který se stal i příčinou dnešní noční návštěvy, naznačoval, že Pabon údajně trpí těžkými depresemi.

V žádosti evidované u příslušné posudkové komise, jejíž výňatek si přečetl, Pabonův právník přesvědčivě popisoval, že deprese podle všeho úzce souvisejí s Pabonovou „nucenou pracovní